Lasten Osasto

FORT BRAGG, CALIF.

Haloo, kaikki pikku Toverittaren lukijat! Tämä on ensi kerta kun minä kirjotan lehteen. Minä olen kymmenen vuoden vanha ja olen viidennellä luokalla koulussa. Minulla on kaksi veljeä. Niiden nimet ovat: Vilho ja Victor. Minulla ei ole siskoa. Veljeni Vilho on kolmannella luokalla koulu- [illegible] Victor on neljännellä. Vill- [illegible] itsemän vuoden vanha. [illegible] yhdeksän vuoden. Äiti [illegible] ita kertaa kehottanut [illegible] irjottamaan Toverittare- [illegible] minä olen ajatellut, että ei [illegible] un kirjotuksiani hyväksytä lehteen. Meillä on yksi lehmä. Minä lopetan nyt. Kirjotan toisen kerran, jos näen tämän lehdessä.

Tyyne Rönlund.

The State Historical Society

RADWAY CENTER, ALTA.

Haloo, täältä farmilta. Tämä on ensi kerta, kun minä kirjoitan. Minä olen kymmenen vuoden vanha. Olen kolmannessa luokassa koulussa. Minulla ei ole siskoa eikä veljeä. Minulla on yksi lammas ja vasikka ja kaksi kissaa. Niiden nimet ovat: Heikki ja Eevastiina. Meiltä on kaksi maillia kouluun. Meitä on koulussa kaikkiaan 5. Ei minulla ole paljon kirjoittamista.

Alli Peterson.

Balsasarin pidot

Suom. Hilma Lander.

On yö. Myrsky oli rauhoittunut. Ainoastaan kaukana olevasta meresta kuului kohinaa. Tuulen henkäykset pitivät puiden lehtiä hereillä. Kiiltomadotkin ovat aivan rauhallisia. Mutta entäs ihminen? Katsotaanpas! Korkeista Babylonian kaupungin rakennuksista vilkkuu valot pimeydessä kuin tähdet taivaalla. Kiirettä ja hälinää on joka asunnossa. Mutta kuninkaan palatsiin on kokoontunut kaikki mahtavista mahtavimmat, ja iloisista iloisimmat herrat maasta. Kaikki komeus ja prameus, kaikki rikkaus ja ylellisyys mitä on maassa on heidän käytettävänään. Voiko sanoilla kuvata sitä ylellisyyttä? Korkealla valtaistuimella istui kuningas Balsasar timanteilla koristellussa kaapussaan ja ruskeat orjansa kumarsivat hänen edessään ja vapisivat kunnioituksesta. Ylellisesti puetut loordit ympäröivät kuningasta ja kaikkia maan antimia tarjoillaan. Huumaavaa kukkien tuoksua on joka paikassa. Musiikin säveleet kaikuvat sisällä ja käytävissä, tunkien kauas yön pimeyteen. On kuningas Balsasarin yöpidot.

Yhä äänekkäämmäksi kasvaa nauru ja laulu. Huolettomasti he juovat jaloa viiniä, mutta kuningas ei ole tyytyväinen.

"Antaa musiikin kuulua. Antaa kukkien lakastua ja kuolla. Kaikki sydämet sykkiköot onnellisina. Ei mikään voima maailmassa saa estää iloamme. Tuokaa tänne ne temppelin kulta- ja hopeamaljat, juokaa niistä pyhistä maljoista sitä vaahtoavaa juomaa. Täyttäkää ne siunatut maljat, juokaa niistä Babylonian jumalan kunniaksi. Minä olen kuningas Balsasar. Minä en pelkää kristittyjen jumalaa!" Pyhät astiat tuotiin ja juotiin uhrimaljat pakanain jumalan kunniaksi, ja ilo nousi ylimmilleen. Oh! Mitä tämä on? Kaiken tämän loiston ja ylellisyyden päälle tuntui varjo laskeutuvan. Väristys käy kaikkien läpi. Valot, jotka hetki sitten olivat kirkkaat, nyt liekehtivät kuin tuliset kielet kauas erääseen nurkkaan päin, missä näkyi tumma, joutuin liikkuva ihmiskäsi. Sukkelasti ja ääneti se asetti seinälle sanoja sanan perään jostain kielestä, jota ei kukaan ymmärtänyt. Liikkumatonna, kalpein verettomin huulin, henkeään pidätellen kauhistuneina katsoivat läsnäolijat. Hiljaisuus oli kamalaa kuin haudassa. Kuului viinin vaahtoaminen, joka nyt oli hyljättynä. Kukkien tuoksu täyttää yhä huonetta, eivätkä he uskalla liikahtaakaan. He ovat kuin marmoripatsaita, katsovat vain kamalaa näkyä; kunnes niin ääneti ja joutuin kuin se tulikin, se katosi, mutta kirjotus jäi puhtaasti ja selvästi, jonka merkitystä he eivät ymmärtäneet.

Salissa olijat yhä vapisivat. Ei kuulu ihana soitto ja laulu, mutta hiljaisia kuiskeita alkaa kuulua tässä kaameassa hiljaisuudessa. Se hallitsija, joka tunti sitten oli iloinen, pelkäämätön, nyt pelkää omaa varjoaankin. Mitä on kuningas Balsasar, joka ei pelkää Jumalaa eikä ihmisiä? Kauhistuneet kasvot, jotka olivat häneen käännettynä ikäänkuin turvaa etsien, näkivät hänen marmorikasvonsa tähystävän heihin. Hänen vapiseva kätensä kieltäytyi nostamasta kultaista viinimaljaa hänen huulilleen. Se putosi alas. Sen helinä kuulosti sanovan: "Aika on tullut! Aika on tullut!" — Kuulkaa! Kuningas puhuu: "Kutsukaa tänne heti kaikki Babylonian viisaat miehet ja antakaa heidän selittää tämä salaperäinen kirjotus; heidän lahjakkaat aivonsa voivat kohottaa paksuimmankin verhon."

He tulivat. He pelästyivät ja vapisivat, niinkuin teki ne toisetkin noiden outojen, tulisten sanojen edessä. He koettavat puhua, mutta ovat yhtä voimattomia kuin lapsi leijonan käpälissä. He eivät tietäneet. Mitä mahtaa kuningas nyt tehdä? Maan parhaat, johin hän luotti, olivat mitättömiä. O, jospa edes nuo tulipunaiset kirjaimet katoaisivat pois, mutta ne säihkyvät yhä kirkkaammin, polttaen kuin tuliset raudat kuninkaan sielua. Mitä on hän tekevä? Kenenkä puoleen voi hän kääntyä onnellisemmin? Eikö siellä ole ketään? — Kyllä. Kuningatar, kumartaen kuninkaalle, pyytää, että hän lähettäisi kutsumaan sen kalpean uneksijan, Danielin, jonka sielu puhuu Oikeuden Jumalan kanssa. He tuovat hänet. Hänen valkeat hiussuortuvansa valuvat alas mustalle kaapulle kasvojen ympäri. Vastakohta sille ylellisesti puetulle joukolle, joilla oli ero niin suuri kuin on tyynen kuuvalon ja hälkäisevän auringon valon välillä. Henkeään pidättäen he seurasivat häntä kun hän tarkasti tuota mystillistä kirjotusta. Ei mikään liike jäänyt huomioon ottamatta. Tietääköhän hän? Voiko hän sanoa? Tuleeko hän olemaan toisten yläpuolella — kuninkaan suosikki? Eikö hän vapise ja pelkää? Ei. Hänen vartalonsa on kuin pylväs suorassa ja hän kääntää kalpeat kasvonsa kuningas Balsasarin puoleen: "Oo, kuningas, jonka edessä kansat kumartavat, jota miehet palvelevat — sinä, jonka kädessä lepää monien miljoonien kohtalo — sinä olet unhottanut oikeuden lait, jonka vallassa on sinun kohtalosi ja jonka kädestä sinä saat tuomiosi. Kirous on palatsisi seinällä. Sinä et voi vastustaa sitä. Oikeutta vastaan olet sinä rikkonut. Kuule! Sinä olet punnittu ja köykäiseksi havaittu kansoja hallitsemaan. Tänä yönä sinun valtasi otetaan sinulta ja koston käsi lyö sinut alas."

Hetkeksi sydän pysähtyi, ainoastaan rynnätäkseen esille kauhun voimalla, ikäänkuin tahtoen vapauttaa itsensä vankilan muuriensisältä ja lentääksensä meren syvyyteen. Tuulahdukset, jotka äsket kuljettivat kukkien tuoksua ja musiikin säveliä, nyt etsivät turhaan niitä, ne valittavat. O Babylon! Babylon! Oh, eikö se voi kantaa muuta ääntä, kaukaista ukkojen jylinää ja rätinää? Ei, se on vaan luuloa. Alkakaammo villi, kiehtova soitto ja tanssi, älkäämme antako minkään häiritä iloamme. Kuulkaa, se kaukaa kuuluva ääni likenee ja likenee. Humua ja ääntä, kavioiden kapsetta, aseiden ja rautojen helinää. O kuningas Balsasar, missä on nyt sinun valtasi ja ylistetty voimasi. Tulevat, tulevat ne vaan, rynnäten kuin ulvovat pedot tulevat he palatsiin ja asuntoihin. Hävitys on heidän tunnussanansa. Voitosta varmat huudahdukset ja rumpujen äänet kajahtelivat tornissa. Kiiltävät miekat tummuvat kuumasta uhriensa verestä. Barsasar Suuri, ylin kaikkia toisia, vuodatti verensä toveriensa kanssa. Hän tuli punnituksi Oikeuden vaakalla ja löydettiin köykäiseksi.

Oh, kauhea on se näytelmä. Kaunis Babylonian kaupunki, joka hiljattain vielä nautti onnestaan, nyt on liekkien syleiltävänä, sieltä nyt kuuluu kuolevain viimeisiä huutoja. Mikä ihme, jos tähdet himmenisi ja koko luonto itkisi? Sureva tuuli harhailee mustilla raunioilla, missä ennen seisoi mahtavat seinät, sääilvästi huokaillen tutulla äänellään, mutta joen tuskaiselle rinnalle kantaa yksinkertaisen sanoman — "Babylonia ei ole enään, ei ole enään!"

Syvällä joen pohjalla kulkee sama valitus kauas vanhaan valtamereen — "Ei ole enään, ei ole enään!" Kaunis Babylon on raunioina. Mahtava, kuninkaallinen Babylon! Sinun pahat työsi on sinut hävittänyt, sillä sinä uskalsit rikkoa Oikeuden lakeja.

Eeva ja Aave

Nämä tytöt olivat lapsuuden tovereita, jokseenkin saman ikäisiä. Pieniä keijukaisia he olivat molemmat leikkiessään suuren kartanon pihamaalla. Aaven vanhemmat olivat työssä kartanossa. Mihinkäpä sitä muualle pikku Aaven jätti, vanhempien piti tuoda hänet kartanoon mukanaan. Se olikin pikku tytön mieliin, kun sai leikkiä kauniissa kartanossa Eevan kanssa yhdessä. Eevalla oli paljon kauniimpia leikkikaluja, kun hänellä, niin se vasta mielytti. Mutta lapsuus ilot loppuivat niin pian.

Aaven täytyi alkaa auttamaan vanhempiaan työssä niin pian kun vähänkin jaksoi. Kotityöt jäivät vähitellen kokonaan Aaven huoleksi äidin ollessa työssä vieraalla.

Kuinka on laita toisen tyttösen? Hänen lapsuus päivänsä kuluvat ainaisessa onnessa. Ei häntä rasiteta työllä. Päinvastoin palvelusväki täyttää kaikki hänen oikkunsa. Talvisin käy hän koulua. Hän saa kaiken, mitä hän ikinä haluaa. Vanhemmat tahtovat, että Eeva käy paljon koulua, sillä hänestä pitäisi tulla jotakin suurta. Mutta tytöllä ei ole erikoisen hyvää halua koulun käyntiin. Ompahan vain muiden lasten mukana, kun tietää, että rikkaiden lasten pitää pakosta käydä jonkun verran koulua, vaikka ei itse haluatsikaan. Eevaan on koulussa istutettu kaikenlaisia käsityksiä, niinkuin kaikkiin muihinkin lapsiin. Hänelle on opetettu, että jaloin tehtävä ihmiselle on levittää sitä oppia, mitä papit kirkossa opettavat. Uskonto on ihmisen kallein asia, sanoivat opettajat. Tietysti kaikki se, mitä opettaja koulussa sanoo, menee helposti lapsien herkkiin mieliin. Niinpä sai Eevakin ihmeellisen ajatuksen lapselliseen mieleensä. Hän sanoi vanhemmilleen, että jos hänet pakoitetaan käymään koulua, rupeaa hän sitten varmasti lähetyssaarnaajaksi.

Siitä tuli hänen suurin ihanteensa. Rikas kun oli, voi hän kaikki toiveensa helposti perille viedä.

Entäs torpantyttö, Aave?

Hän ei saanut käydä koulua, vaikka niin hartaasti sinne halusi.

Hänellä oli kova lukuhalu ja jollain tavoin hän tahtoi sen tyydyttää. Naapurissa asui vanhapoika, joka nuoruusvuosinaan oli innokas lukemaan. Hän oli hankkinut itselleen hyvän kirjaston. Kun hän sai kuulla torpan tytön innostuksen opiskeluihin, kutsui hän Aaven luoksensa ja tarjosi hänelle kirjoja. Niin kiitollinen oli Aave tästä tarjouksesta, että ei tahtonut iloaan voida pidättää, ei tiennyt siinä riemussa miten kiittää. Oppia hän tahtoi saada, vaikka olikin köyhän torpan tyttö.

Ihmiset joskus epäilivät vanhanpojan järkeä. Hän puhui kaikki asiat niin kummallisesti ja kokonaan toisella tavalla, kun muut ihmiset. Hän väitti, että rikkaat tekevät aina vääryyttä ja että se omaisuus mitä heillä on, useimmissa tapauksissa on vääryydellä koottu. Se on kasattua köyhien työstä, hän sanoi. Kun joku uskalsi kysyä, mistä hän tällaisia ajatuksia oli saanut päähänsä, sanoi hän vakavana: viisaat miehet niin sanovat. Kyllä niistä asioista kirjoissakin puhutaan. Lukekaa itse. Mutta kukaan ei ottanut vaivakseen lukea näitä hänen viisaita kirjojaan. Nyt pikku torpantyttö, Aave, oli ainoa, jolla oli halua ja harrastusta sellaisiin asioihin. Siksipä vanhapoika oli puolestaan iloinen, että tapasi ihmisen, jonka nuoreen sieluun hän saattoi aatteitaan istuttaa.

Kerran tapasi Eeva lapsuus leikkikumppalinsa Aaven metsässä. Eeva oli huvikävelyllä, mutta Aave oli kaiken päivää ollut ahkerasti marjoja poimimassa. Kohteliaasti kumartaen menee Aave rikkaan tytön ohitse, mutta rikas tyttö pysäyttää torpantytön. Hän kyselee tytöltä kaikenlaista. Sanoo muistavansa, kun he leikkivät kartanossa yhdessä lapsina ollessaan. Ihmetteli, miksi ei Aave enää koskaan käy heillä?

Aave vastaa kainosti, mutta kohteliaasti, että hänellä ei juuri koskaan ole aikaa. Eikä hän muutenkaan voi tulla, kun on köyhä ja huonosti puettu. Eevan uteliaisuus kasvaa. Hän haluaa tietää, millä Aave kaiken aikansa viettää? Hänellä usein on niin ikävä, että ei tiedä, millä aikansa kuluttaisi. Aave vastaa, että hän tekee työtä, eikä hänen aikansa koskaan tule liian pitkäksi. Äiti ja isä tekevät työtä vieraalle, hänen täytyy tehdä työt kotona. Kartanon töitä isä ja äiti jo vuosia ovat tehneet.

Eeva käskee torpan tytön käymään luonaan kartanossa, mutta Aave vain kauniisti kiittää, eikä vastaa siitä sen enempää.

Kotona kertoo Eeva, että hän tapasi torpan tytön metsässä. Tyttö näytti niin kovin kiitiltä ja kauniilta, että hän oikein mieltyi siihen köyhään tyttöön. Mutta miten liene Aave tullut niin kummalliseksi. Hän oli niin ujo ja omituinen. Siitä huolimatta halusi hän puhutella tyttöä vielä uudemman kerran. Eräänä päivänä joku aika senjälkeen, tapasi hän jälleen Aaven.

Pölyisellä maantiellä kulki tyttö hiljaa eteenpäin. Eeva ajoi kartanon komeissa vaunuissa. Eeva käski kuskin pysäyttää vaunut.

— Tule nyt Aave, niin saat hyvää kyytiä. Aave tuli vaunuun, mutta epäröi istua hienon neidin rinnalle. Surullisena painoi hän katseensa alas.

(Jatk.)

LASTEN JOULU

Kynäilijät, ottakaapa huomioon, että Lasten Jouluun aiottuja kirjoituksia on ruvettava valmistelemaan. Lähettäkää kirjoitukset ja kuvat kyllin ajoissa, ainakin ennen Marraskuun 15 p. osoitteella:

Toverittaren toimitus,
Box 99,
Astoria, Ore.